

Nr 1052

Av fru **Kristensson** och herr **Oskarson**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 22, med förslag till lag angående ändring i lagen den 16 juni 1966 (nr 301) om rättspsykiatrisk undersökning i brottmål, m. m.*

(Lika lydande med motion nr 918 i Första kammaren)

Enligt lagen om rättspsykiatrisk undersökning i brottmål skall undersökningen utföras inom en tid av sex veckor. Regelmässigt dröjer det emellertid avsevärt längre innan en undersökning hunnit verkställas. Enligt senaste tillgängliga uppgifter var antalet häktade som väntade på dylik undersökning 130, varav 62 hade väntat mer än sex veckor.

Även om åtgärder under senare år vidtagits för att försöka förbättra förhållandena, har någon verklig förbättring ej kunnat uppnås. 1961 års organisationsplan för det rättspsykiatriska undersökningsväsendet kan väl förväntas medföra en förbättring, men då planen beräknas vara genomförd först några år in på 1970-talet bör även andra åtgärder genomföras som kan väntas innebära en förkortning av väntetiderna.

Genom rationalisering och modernisering av förfarandet vid de rättspsykiatriska undersökningarna synes en icke obetydlig tidsvinst kunna uppnås utan att rättssäkerheten eftersättes. Från vårt håll har också i sådant syfte tidigare framförts förslag om en förstärkning av den tekniska utrustningen vid de rättspsykiatriska klinikerna och att sekreterarpersonal anställas i större utsträckning, vilket skulle innebära en avlastning för psykiatrerna. Vi har också ifrågasatt om inte ett ökat engagerande av kuratorer i denna verksamhet skulle kunna avlasta psykiatrerna ett alltför betungande utredningsarbete och därigenom nedbringa väntetiderna.

Enligt 7 § lagen om personundersökning i brottmål må rätten, när skäl är därtill, förordna läkare att avgiva läkarintyg angående misstänkt. Sådant intyg anses dock inte kunna ligga till grund för beslut om intagning för sluten psykiatrisk vård utan härför erfordras rättspsykiatrisk undersökning. I åtskilliga fall torde det dock vara möjligt att redan på grundval av intyg enligt 7 § avgöra om brottet begåtts under inverkan av sinnessjukdom. Bedömningen av om sådant intyg är tillräckligt eller inte torde lämpligen kunna överlätas på överläkare vid psykiatrisk klinik eller på socialstyrelsen. Genom ett sådant förenklat förfarande skulle vissa »klara fall» icke behöva gå vidare till rättspsykiatrisk undersökning, vilket måste innebära en betydande tidsvinst.

Vi vill slutligen ifrågasätta om inte särskilda efterutbildningskurser bör anordnas för psykiatrer för att ge dem ökade kunskaper i rättspsykiatri. Då såväl lagstiftning som praxis kontinuerligt förändras och då ett stort antal psykiatrer har sin kurs i rättspsykiatri långt bakom sig skulle en sådan utbildning säkerligen underlätta för dem att utfärda intyg ävensom förbättra betygens innehåll.

Innan slutlig ställning tas till de av oss skisserade förslagen bör en utredning verkställas. Då denna utredning torde kunna ske på departementsnivå synes den kunna bedrivas med stor skyndsamhet.

Åberopande det anförda hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av proposition nr 22 i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsam utredning och förslag till åtgärder för att förkorta väntetiderna vid rättspsykiatriska undersökningar i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 11 mars 1969

Astrid Kristensson (m)

Gunnar Oskarson (m)